

24 septembrie – 30 septembrie

Răzvrătire într-un univers perfect

Textul de memorat: „Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” (Isaia 14:12)

Mulți gânditori încearcă să explice originea răului. Unii sugerează că răul a existat dintotdeauna, pentru că, în opinia lor, binele poate fi apreciat doar în contrast cu răul. Alții cred că lumea a fost creată perfectă, dar, într-un fel sau altul, a apărut răul. De exemplu, în mitologia greacă, răul și-a făcut apariția când curioasa Pandora a deschis o cutie sigilată, din care au ieșit toate relele lumii (acest mit nu explică totuși originea relelor ascunse în acea cutie).

În schimb, Biblia susține că Dumnezeu nostru iubitor este atotputernic (1 Cronici 29:10,11) și desăvârșit (Matei 5:48). Tot ce face El trebuie să fie, de asemenea, desăvârșit (Deuteronomul 32:4), inclusiv modul în care a creat lumea noastră. Atunci cum au putut răul și păcatul să apară într-o lume perfectă? Potrivit capitoului 3 din Geneza, căderea lui Adam și a Evei a adus aici păcatul, răul și moartea. Dar acest răspuns ridică o altă problemă: răul exista deja dinainte de cădere, manifestat prin prezența „șarpelui”, care a înșelat-o pe Eva (Geneza 3:1-5). Așadar trebuie să mergem și mai înapoi, înainte de cădere.

De înțeles: Care este sursa răului ce ne domină într-o atât de mare măsură existența și care uneori poate face ca viața să fie de-a dreptul jalnică?

Duminică, 25 septembrie – Creația, o expresie a iubirii

În starea ei actuală, natura transmite un mesaj ambiguu, care amestecă binele cu răul. Trandafirii sunt încântători și parfumați, dar au și spini, care produc durere. Tucanul ne impresionează prin frumusețea penelor lui multicolore, dar ne și tulbură când atacă alte cuiburi de păsări și le mănâncă puii. Până și oamenii, care acum sunt în stare să manifeste bunătate, în clipa următoare pot fi răi, chiar violenți. Nu este de mirare că în pilda despre grâu și neghină slujitorii îl întreabă pe stăpân: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” (Matei 13:27). Iar stăpânul răspunde: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (v. 28). În același fel, Dumnezeu a creat universul perfect, dar un inamic l-a contaminat cu misterioasele semințe ale păcatului.

1. Citește 1 Ioan 4:8,16. „Dumnezeu este dragoste” - Ce ne spune această certitudine despre natura actelor creatoare ale lui Dumnezeu?

Faptul că „Dumnezeu este dragoste” are cel puțin trei implicații majore: **(1)** Dragostea, prin natura ei, nu poate exista închisă în ea însăși, ci trebuie să fie exprimată. Iubirea lui Dumnezeu este împărtășită *în interior* între cele trei Persoane ale Dumnezeirii, iar *în exterior* în cadrul relației Lui cu toate ființele create. **(2)** Tot ce face Dumnezeu este o expresie a iubirii Sale necondiționate și neschimbătoare. Sunt incluse aici acțiunile Sale creatoare, actele Lui răscumpărătoare și chiar judecățile Lui prin care pedepsește. De fapt, „iubirea lui Dumnezeu se exprimă prin mila Sa, dar nu mai puțin prin dreptatea Sa. Dreptatea este temelia tronului Său și rodul iubirii Sale” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus*, p. 762). **(3)** Deoarece este dragoste și tot ce face este o expresie a dragostei Lui, Dumnezeu nu poate fi autorul păcatului, care este diametral opus caracterului Său.

Chiar a avut Dumnezeu nevoie să creeze universul? Din perspectiva suveranității Lui, s-ar putea spune că nu, fiind o decizie izvorâtă din voința Lui liberă. Dar, din perspectiva naturii Lui iubitoare, Și-a dorit un univers ca mod de a-Și exprima dragostea. Ce minunat că a creat forme de viață, precum oamenii, capabile nu doar să răspundă la iubirea Lui, ci și să exprime la rândul lor iubire - față de Dumnezeu și față de alte ființe. (Vezi Marcu 12:30,31.)

În ce aspecte vezi reflectată în lume iubirea lui Dumnezeu, în ciuda ravagiilor păcatului? Cum putem extrage lecții de speranță din manifestarea iubirii divine în lumea creată?

Luni, 26 septembrie – Voința liberă, temelia iubirii

2. Citește 1 Ioan 4:7-16. Ce înțelegem de aici despre voința liberă drept condiție de cultivare a iubirii?

Florile artificiale pot fi splendide, dar ele nu cresc și nu înfloresc precum cele naturale. Roboții sunt programați să vorbească și să execute sarcini, dar nu au nici viață, nici emoții. În esență, viața și voința liberă sunt obligatorii ca iubirea să fie cultivată și împărtășită. Dumnezeu nostru iubitor a creat îngeri (inclusiv pe Lucifer) și ființe umane cu libertatea de a lua decizii, cu posibilitatea de a urma o cale greșită. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a creat întregul univers ca un mediu perfect și armonios astfel încât creaturile Sale să se dezvolte în dragoste și în înțelepciune.

În 1 Ioan 4, Ioan subliniază că Dumnezeu este dragoste, arată față de noi prin trimiterea Fiului Său să moară pentru păcatele noastre. Drept urmare, prin iubirea noastră unii față de alții noi ar trebui să ne exprimăm recunoștința pentru iubirea Lui infinită. O asemenea dragoste, de origine divină, ar fi cea mai convingătoare dovadă că Dumnezeu locuiește în noi și noi suntem în El. Acest apel de a reflecta iubirea lui Dumnezeu are sens doar adresat unor ființe care pot alege să exprime respectiva iubire sau, dimpotrivă, să trăiască o viață egoistă. Doar că libertatea de alegere poate ușor să fie folosită greșit, un fapt trist demonstrat în tragica răzvrătire a lui Lucifer în cer.

Chiar dacă recunosc importanța liberului-arbitru, unii se întreabă: Dacă Dumnezeu știa că Lucifer avea să se revolte, de ce l-a mai creat? În definitiv, crearea lui Lucifer nu îl face pe Dumnezeu responsabil pentru originea păcatului? Aceasta poate fi o întrebare dificilă, deoarece există mulți factori, inclusiv ce se înțelege prin cuvântul „responsabil”. Originea și natura păcatului sunt mistere, deci nu se pot explica pe deplin.

În orice caz, Dumnezeu nu a *hotărât mai dinainte* existența păcatului; El doar i-a *îngăduit* existența și apoi, la cruce, a luat asupra Lui pedeapsa supremă pentru păcat, fapt care Îi permite să-l stârpească, într-un final. În dureroasele noastre cugetări asupra răului, să nu uităm niciodată că Dumnezeu Însuși a plătit cel mai mare preț pentru existența păcatului și a răului (vezi Matei 5:43-48; Romani 5:6-11) și că a suferit din cauza acestora mai mult decât oricare dintre noi va suferi vreodată.

Voința liberă este sfântă, dar vine la pachet cu serioase consecințe, nu doar pentru tine, ci și pentru alții. Folosind darul libertății, ce decizii iei și care crezi că vor fi consecințele lor?

Marti, 27 septembrie – Inexplicabila nerecunoștință

3. Citește Ezechiel 28:12-19. Ce găsim aici despre misterioasa origine a păcatului?

Mare parte din cartea Ezechiel a fost scrisă în limbajul simbolic specific vremii sfârșitului. Anumite entități (persoane, animale, obiecte) și evenimente locale reprezintă realități cosmice și/sau istorice mai ample. În **Ezechiel 28:1-10**, Domnul i-a vorbit împăratului Tirului (un oraș-port fenician antic și prosper) ca unui conducător bogat și mândru care era doar un „om”, dar care s-a pretins Dumnezeu și ocupant al tronului dumnezeilor.

Apoi, în **Ezechiel 28:12-19**, această realitate istorică devine o analogie cu căderea lui Lucifer. Astfel, împăratul Tirului, o ființă umană reală trăind „în mijlocul mărilor” (Ezechiel 28:2,8), îl reprezintă acum pe „heruvim[ul] ocrotitor” care locuia în „Eden, grădina lui Dumnezeu” și „pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:13,14). O afirmație importantă este cea din **Ezechiel 28:15**. Citește-o cu atenție. Deci, foarte important, perfecțiunea lui Lucifer a inclus posibilitatea răului, posibilitatea de a face ce este greșit, întrucât, ca ființă morală, Lucifer avea voință liberă - parte din ce înseamnă a fi o ființă perfectă.

Deci Lucifer a fost creat desăvârșit - ceea ce includea capacitatea lui de a alege în mod liber. Dar, abuzând de acea perfecțiune, prin folosirea greșită a voinței sale libere, el s-a pervertit prin faptul că s-a considerat mai important decât era. Nemaifiind mulțumit de modul în care îl crease și îl onorase Dumnezeu, Lucifer și-a pierdut simțul recunoștinței față de Dumnezeu și a dorit să primească mai multă recunoaștere decât merita de fapt. Cum s-a putut întâmpla așa ceva cu această ființă angelică perfectă ce trăia într-un univers perfect este o taină.

„Păcatul este un lucru misterios, de neexplicat. Nu a existat temei pentru existența lui; a-l explica înseamnă a căuta un motiv pentru existența lui și aceasta ar însemna a-l îndreptăți. Păcatul a apărut într-un univers desăvârșit, un lucru care s-a dovedit fără scuză” (Ellen G. White, *Adevărul despre îngeri*, p. 30).

Dacă trăiești momente grele, inspiră-te din 1 Tesaloniceni 5:18 și învinge nrecunoștința sau autocompătimirea, făcându-te de folos pentru vecinii sau cunoștințele tale!

Miercuri, 28 septembrie – Prețul mândriei

În Scripturi se pot observa două mari laitmotive opuse: **(1)** Salemul, muntele Sion, Ierusalimul și Noul Ierusalim, care reprezintă Împărăția lui Dumnezeu; **(2)** Babelul și Babilonul, care simbolizează domeniul contrafăcut al lui Satana. De câteva ori Dumnezeu Și-a chemat poporul afară din păgânul Babilon ca să-I slujească în Țara Promisă. De exemplu, lui Avram (mai târziu, Avraam) i-a cerut să plece din Ur, din Haldeea, în țara Canaan (Gen. 11:31 - 12:9). La sfârșitul lungului lor exil, evreii au plecat din Babilon și s-au întors la Ierusalim (Ezra 2). Și în cartea Apocalipsa, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilonul de la sfârșitul timpului (Apoc. 14:8) pentru ca, în cele din urmă, să locuiască cu Dumnezeu pe muntele Sion și în Noul Ierusalim (Apoc. 14:1; 21:1-3,10).

4. Citește Isaia 14:12-15. Ce consecințe pe termen lung a avut mândria lui Lucifer în univers și în această lume?

În Biblie, orașul Babilon simbolizează o putere care se opune categoric lui Dumnezeu și Împărăției Sale, iar împăratul Babilonului (cu referire precisă la Nebucadnețar) devine un simbol al mândriei. Dumnezeu îi descoperise lui Nebucadnețar că Babilonul era doar capul de aur al mării statui de imperii succesive (Daniel 2:37,38). Sfidând revelația divină, împăratul a ridicat o statuie în întregime de aur - simbolizând că imperiul lui va dura veșnic - și chiar a pretins ca toți să i se închine (Daniel 3). Ca și împăratul Tirului, împăratul Babilonului a devenit un simbol al lui Lucifer.

Isaia 14:3-11 descrie căderea semețului și despotului împărat al Babilonului. Apoi, **Isaia 14:12-15** se mută de pe tărâmul istoric în cel ceresc și evidențiază că o atitudine de mândrie asemănătoare a dus la căderea lui Lucifer. Textul lămurește că Lucifer a plănuit să-și înalțe tronul mai presus de toate ființele cerești și să devină „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14). Era începutul unei noi și ostile stări de fapt, în care dragostea și cooperarea altruistă a lui Dumnezeu au fost puse sub semnul întrebării de egoismul și rivalitatea lui Lucifer. Vrăjmașului nu i-a fost teamă să-L acuze pe Dumnezeu de ceea ce el însuși era și să împrăștie minciuni printre îngeri. Iată misterioasele origini ale răului în univers!

Din cauza mândriei, putem ajunge să trăim în conflict cu persoane din jurul nostru. Concret, ce gest ai putea face astăzi pentru a reabilita relația cu o persoană care te urăște?

Joi, 29 septembrie – Răspândirea necredinței

5. Citește Apocalipsa 12. Ce aflăm despre extinderea rebeliunii din cer pe pământ?

Căderea lui Lucifer nu a însemnat doar o ciocnire de idei incompatibile. Capitolul 12 din Apocalipsa ne spune că un mare război a izbucnit în cer între Lucifer și îngerii lui, pe de o parte, și Hristos și îngerii Lui, pe de altă parte. În acest pasaj, Lucifer este numit „balaurul cel mare”, „șarpele cel vechi”, „diavolul și Satana” și „pârâșul fraților noștri” (Apocalipsa 12:9,10). La Hristos se face referire prin „Mihail” (Apocalipsa 12:7), care înseamnă „Cine este ca Dumnezeu”. Pe baza versetului 9 din Iuda - „arhanghelul Mihail” -, unii exegeți cred că este vorba doar de o ființă îngerească. Dar în cartea Daniel, fiecare viziune

importantă culminează cu Hristos și Împărăția Sa fără sfârșit - piatra dezlipită „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2:34,45), „Unul ca un Fiu al omului” (Daniel 7:13), „căpetenia oștirii”, „Domnul domnilor” (Daniel 8:11,25) și „marele voievod Mihail” (Daniel 12:1). Așadar, după cum „Îngerul Domnului” este Domnul Însuși (Exodul 3:1-6; Faptele 7:30-33 etc.), Mihail trebuie să fie aceeași Persoană divină, adică Hristos Însuși.

Capitolul 12 din Apocalipsa oferă o imagine generală a acestei lupte, ce încă se desfășoară și care (1) a început în cer cu răzvrătirea lui Lucifer și a unei treimi dintre îngeri, (2) a culminat cu victoria decisivă a lui Hristos la cruce și (3) continuă încă împotriva poporului rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Referindu-se la începutul acestei lupte, Ellen G. White afirmă că „Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a fost îngăduitor cu Lucifer. Nu a fost imediat retrogradat din poziția lui înaltă când a început să nutrească spiritul de nemulțumire și nici măcar când a început să-și prezinte falsele pretenții înaintea îngerilor loiali. I s-a permis să stea mult timp în cer. În repetate rânduri i s-a oferit iertare, cu condiția să se pocăiască și să se supună lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 495-496). Nu știm cât a durat războiul în cer. Indiferent de intensitatea sau durata lui, aspectul cel mai important este că Satana și îngerii lui „n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer” (Apocalipsa 12:8; vezi și Luca 10:18). Desigur, acum problema este că ei au venit aici, pe pământ.

În ce anume vedem realitatea acestei bătălii care se dă pe pământ? Care este singura noastră speranță de a ieși învingători în această bătălie?

Vineri, 30 septembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolul 1; *Tragedia veacurilor*, capitolul 29

„Nu mai era nicio speranță de răscumpărare pentru aceia [Satana și îngerii lui] care fuseseră martori la gloria inexprimabilă a cerului, care se bucuraseră de ea și văzuseră teribila maiestate a lui Dumnezeu și care, în prezența acestei slave, se răzvrătiseră împotriva Lui. Nu mai erau alte minunate manifestări ale marii puteri a lui Dumnezeu care să-i impresioneze la fel de profund ca cele la care deja asistaseră. Dacă au fost în stare să se revolte chiar în prezența slavei de nedescris, nu mai puteau fi puși într-o situație mai favorabilă pentru a fi testați. Nu mai era nicio putere de rezervă și nici înălțimi și adâncimi mai mari ale gloriei nesfârșite care să învingă îndoielile lor invidioase și nemulțumirile lor răzvrătite. Vina lor și pedeapsa lor trebuiau să fie direct proporționale cu înaltele lor privilegii din curțile cerești” (Ellen G. White, *Confruntarea cu ispita*, p. 21).

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 1 Samuel 12 - 18;

1. În mâinile cui i-a vândut Domnul pe israeliți?
2. Unde își ascuțeau israeliții uneltele agricole de fier când se toceau?
3. Când a ajuns Saul căpetenia semințiilor lui Israel și a fost uns împărat de Domnul?
4. Ce înălțime avea Goliat din Gat?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 5 „Făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la rugăciune”

5. Ce se întâmplă cu rugăciunea sinceră și făcută din inimă, dar neexprimată corespunzător?